

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: I. A.**, zastoupen JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 76/2004 - 29 ze dne 19. 7. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Petru Práglovi, **se přiznává** odměna v částce 4800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 4. 11. 2003, č. j. OAM - 4221/VL - 19 - C10 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické potíže v zemi původu – na Ukrajině v souvislosti s dluhy a nezaměstnaností

žadatele o azyl a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky po vydání správního vyhoštění.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Namítl, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, neboť v zemi původu je vysoká nezaměstnanost, a proto není schopen vrátit dluh věřiteli, a z tohoto důvodu by byl v případě návratu do vlasti ohrožen na životě. Dále požádal o přehodnocení závěru správního orgánu o nevztažení překážky vycestování. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 19. 7. 2005, č. j. 14 Az 76/2004 - 29, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 15. 8. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 2. 8. 2005, kasační stížnost byla předána k poštovní přepravě 15. 8. 2005 a doručena krajskému soudu 16. 8. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem, který mu byl k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 11. 2005, č. j. 14 Az 76/2004 - 52.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel k výzvě soudu ze dne 9. 11. 2005, č. j. 14 Az 76/2004 - 52, k odstranění vad podání výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel ve svém podání ve věci kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Vytýká krajskému soudu, že se řádným způsobem nevypořádal s důvody, které uváděl ve vztahu k ustanovení § 91 zákona o azylu, a to zda se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování, a proto rozhodnutí soudu považuje za nepřezkoumatelné. Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí, a to pouze v rovině obecné, aniž by svá tvrzení specifikoval, a neučinil takto ani ke shora uvedené výzvě krajského soudu, a v této souvislosti odkazuje na čl. 43 a 53 „Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků“ s tím, že jeho obavy z pronásledování jsou opodstatněné. Dále stěžovatel vytýká krajskému soudu, že ve věci rozhodoval bez nařízení jednání. Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil toliko odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s. Rovněž požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné

ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Krajský soud v Ústí nad Labem při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Ústí nad Labem náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy ekonomické problémy v zemi původu – na Ukrajině, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu, neboť uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžejní námitka, že krajský soud rozhodl, aniž by stěžovatel souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, je nedůvodná, neboť jak vyplývá z obsahu soudního spisu, stěžovatel k výzvě soudu ze dne 2. 6. 2004, jež mu byla doručena 24. 6. 2004, jak vyplývá z poštovní relace, se nevyjádřil, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, ačkoliv byl řádně poučen, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě po doručení výzvy, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. se má za to, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ústí nad Labem postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal důvodnými.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 11. 2005, č. j. 14 Az 76/2004 - 52, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal advokátu JUDr. Petru Práglovi odměnu ve výši 4800 Kč (dva úkony právní služby po 2100 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění účinném od 1. 9.2006, a v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu